Краса жінок, їх млость, їх руки нездужалі —
Причасниці блаженств, причетниці провин,
І очі, що п'янять за всіх міцніше вин,
Та часом кажуть "ні" самцям, нестримним в шалі,

Їх голос, що завжди притишує нам жалі,
Як навіть зраджує — який хороший він!
Ласкавий спів, ранковий клич, вечірній дзвін,
Прекрасний плач, що мре в затишних згортках шалі.

Мужчина — звір! Життя потворне й навісне!
Коли б прокинулось хоч щось у нас ясне,
Дитинне, радісне — після тяжкого бою

Чи спорзних зустрічей — щось добре, щось живе,
І чисте, й чесне... Що ж ми візьмемо з собою
І що залишиться, як смерть нас позове?